

Afortunadament aquets sembradors, recullen no el fruit del desengany i si el de una recolecció cada volta més esplendorosa del seu pensament, o com no havien somniat mai. Vegis els *quatre gats* època Almirall o el lluit *arrelglament* del època Cambó.

Qué? No han rigut gaire. Ja ho veig. No diu qu'els extrems es tocan? Vaig a provar-ho per el cantó del terrorisme. ¡Quin tema!

Tota vegada que'ls grans homes polítics, estadistes etz., etz., estant d'acord en que'l problema per resoldre'l és qüestió de policia ben organitzada, i que la policia deu esser coneixedora del país aont exerceixen les seves funcions, are donaré un parell de mostres viscudes per el mateix *Simbol* de com ho entenen aixó els qu'ens administran desde Madrit amb personal qu'ens facturaran desde allí dalt.

Som a Barcelona a la Rambla de les Flors, cantonada a Betlem. Al costat del Kiosko dos policies. Un minyó d'aspecte forá, aixis com del Camp de Tarragona, s'apropa i els pregunta:

—Farán el favor de dir-me el carrer d'En Xuclá ahont cau?

—*Como?*

—D'En Xuclá.

—De Sucla?... de Jucla?... Se treu un d'ells un llibret; vinga fullejar, i ni a la S. ni a la J. surt cap Jucla. Per sort un xicot que ven diaris els treu del dupte i dirigint-se al minyó un li diu:

—Veieu allá al costat d'aquesta esglesia, doncs aquell carrer estret és el carrer d'en Xuclá...

—Are som a la Plassa Universitat. Una noia que porta una capsa gran, sota el braç, tambe es dirigeix a un individu de policia i...

—¿Farà el favor de dir-me la Rambla de Canaletas?...

—*La Rambla de Canalejas... de Canalejas?... Aguarda voy a ver... Creo que cae cerca de la calle de San Fernando...*

¡Jo si que amb una mica més caic d'esquena! Sort que refent-me, m'hi vaig ficar dirigint-me a la noia.

—Mira veus aquest carrer d'aquí el devant; és el carrer Pelayo, un valent de la terra d'aquets senyors, doncs, segueixes aquest carrer i al cap d'avall, a la dreta trovarás la Rambla de Canaletes.

La nena agrahtint-ho empenqué el camí. El *Simbol* donà comiat de dispensa al policia anant-se'n tot reflexionant que si la policia, com diuen els homes que hi entenen, te d'esser formada de gent ben coneixedora del país, pe'l que toca a resoldre aquí el problema aquest, com hi ha mon que'n tenim per estona!

¡I are no diguin que aixó no fassi riurer!

Quan menys de fàstic.

EL SIMBOL

La fossa de la minyona

En la casa de les Clotes, a una mitja hora de Sant Hilari, en plena edat mitjana, vivia una noia molt formosa, adornada amb totes les gràcies que acompanyen a la primavera de la vida. Sa discreció era tan gran com sa formosura i son talent superior la distingia de totes les demás noies de l'encontrada.

En aquella tenebrosa època, en que dominaven tant les idees supersticiososes i tota classe de preocupacions, pareix que la cassa de les Clotes estava voltada de bruixes, dimonis i follets; sos habitants estaven tan atemoritzats, que a mitja tarda, barraven ja les portes i es posaven a resar. La noia a més de ses belles qualitats personals, posseïa un valor a tota proba, i es burlava de la por que tenia estemordits a les demás gents de la casa. Per a demostrar-s'hi, doncs, que'ls follets que veien era sols ficció, resolgué sortir tota sola i a mitja nit encaminant-se al lloc on se deïa que apareixien els follets i bruixes, terror de casa seva i de tota l'encontrada.

La nit era fosca com gola de

llop i es sentia la remor del tró llunyà amenaçant furiosa tempesta. La nina, animosa malgrat tot, se proposà sortir per a tranquilitzar a sa familia, fent-los-hi veurer eixint en semblant nit, que'l follet sols existia en llur febrós imaginació. La formosa noia sortí resolta; més, al arribar a cinc minuts escassos de la casa, les faldilles se li enganxaren en uns arsos; la pobre prou volta fugir i cridava i tirava amb força, més com la nit era tan fosca, no pogué veurer qu'eran les punxes dels arsos les que li havien agafat les faldilles, i llavors, deixant-se dominar per la superstició, cregué qu'era'l follet i allí mateix morí d'esglai.

Fins al començ d'aquest segle, en el mateix indret on se diu que morí la malhaurada donzella, hi hagué clavada una tosca creu de fusta, que va desapareixer al fer un desmont per a la carretera que de Sant Hilari porta al Subirà de Santes Creus i, fidels a la tradició, la gent de l'encontrada han donat al espai de terreny, situat en direcció a llevant de la casa i que mira al Mas Calabrés, el nom de *Fossa de la Minyona*.

P.

De Sacalm a Farnés

De la colecció RUTES

II

LES TERMES ORION

*No era ciutat encara la vileta.
S'estenia com ara, més quieta
casi tocant de peus al Rieral;
boca-sortint de l'aspra Guilleria.
La Selva exhuberant la revestia
ab tot l'encant d'un jorn*

[primaveral.

*Les Termes Orión, palau de fades,
deu de salut per vides llatzerades
i bell reposador de cors cansats,
no eren pas, de bon troç, aqueixa*

[fita

*del Art i del Confort: era petita
caseta blanca, niu de beutat.*

Quant de temps vaig romandrhi!

[La cuidava

un vellet inquiet, que's despullava